

večja je svoboda izbora, tem večji je obseg in količina informacij, ki jih mora nosilec odločanja asimilirati. Z višanjem nivoja odločanja postajajo torej odločitva manj strukturirane in bolj neprogramirane.

Patersonova struktura odločanja je takale:

Kategorija O: definirane odločitve

To je najnižji nivo odločanja, ki ga izvajajo na takšnih delovnih mestih, kjer se ne zahteva niti posebna kvalifikacija, niti znanje ne izkušnje. Na tem nivoju ni natančno specificiran le proces, temveč tudi posamezne operacije. Nosilec odločanja nima nobene svobode izbora, razen kar zadeva hitrost izvajanja funkcije.

Kategorija A: avtomatične odločitve

Delavci z nekaj izkušnjami izvajajo specifične odzive na dano situacijo. Nosilec odločanja natančno ve kakšno odločitev mora sprejeti glede na dano situacijo.

Kategorija B: rutinske odločitve

Na tem nivoju obstajajo pravila v obliki splošnih navodil za izkušeno osebje, ki sprejema odločitve te vrste. Te odločitve vsebujejo procese, ki se uporabljajo pri izvajanju odločitev na višjem nivoju.

Kategorija C: interpretivne odločitve

Odločitve te vrste najpogosteje sprejemajo managerji na srednjem nivoju. Njihova funkcija je, da čim bolj adekvatno interpretirajo planske naloge, sprejete na višjem nivoju upravljanja, in tudi da zagotovijo čim bolj učinkovito uporabo resursov organizacije. Odločitve te vrste terjajo določeno mero kreativnosti, saj je pogosto treba opraviti širšo analizo položaja.